

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ویچسلاو تتیوکین (Vyacheslav TETYOKIN)
برگردان: ا.م. شیری
۱۳ می ۲۰۲۲

اوکراین به مثابه سیاهچاله‌ای برای تسلیحات امریکائی

رسانه‌های جمعی غرب مشتاقانه از تحویل تسلیحات به دولت باندوری کنیف حمایت می‌کنند و فهرست کشورهای را که برای نئونازی‌ها کمک‌های نظامی ارسال کرده‌اند، برمی‌شمارند و با اشتیاق زایدالوصفی از ارزش چند میلیارد دلاری تدارکات مذکور و کارائی این یا آن نوع تسلیحات صحبت می‌کنند.

امریکائی‌ها حدود ۴۰ وزیر دفاع از کشورهای وابسته خود را در پایگاه نظامی رامشتاین در المان جمع کردند تا اقدامات لازم را هماهنگ کنند. اما همانطور که می‌گویند، چون در روی کاغذ راحت بود، چاله‌ها را فراموش کردند.

هنگامی که شور و شوق اولیه فروکش کرد، کارشناسان و سیاستمداران اروپائی و امریکائی که از تبلیغات ضد روسی کاملاً مبهور نشده بودند، سوالات ناخوشایند، قبل از همه، در باره کیفیت سلاح‌های ارسالی مطرح کردند. از این گذشته، کنیف قبل از هر چیز به سلاح‌های ساخت شوروی که برای ارتش خود آشنا هستند، نیاز دارد. زیرا، بازآموزی با سامان‌های غربی طولانی و دشوار است. با این حال، آن‌ها هر نوع سلاحی را که از زمان پیمان ورشو در زرادخانه‌ها انبار کرده‌اند، یعنی تجهیزات تولیدی سی پیش را ارسال می‌کنند.

کاروان قطارهای حامل تسلیحات کهنه به لووف رسید. این، باعث ناراحتی هیچ کس نشد. جای شکرش باقی‌ست که حرکت می‌کنند، شلیک می‌کنند. اما این واقعیت که تانک‌های پولندی از نظر کیفیت جنگی بسیار پائین‌تر از تانک‌های

مدرن روسی هستند، یک موضوع ثانوی است. هنوز مشخص نیست «جعبه‌هائی» که طرفداران اروپائی نئونازی‌های اوکراین سخاوتمندانه ارسال کرده‌اند، در چه وضعیتی قرار دارند. در عین حال، انبارهای خود را از زباله‌های غیرضروری پاک می‌کنند. همه آن‌ها دارای باتری، روغن، سیم برق، انواع واشر می‌باشند. پس از نگهداری، تعمیر و حفاظت کامل لازم است. بعید است «نیکوکاران» کشورهای غربی سراغ این کارها و هزینه‌ها رفته باشند. فله‌ای می‌فرستیم و در آنجا حلتش می‌کنیم.

مشکل بعدی خدمه است. خدمه و محاسبه آماده وجود ندارد. همه آن‌ها در جبهه جنگ هستند و یا در طول دو ماه جنگ به دنیای دیگری مهاجرت کرده‌اند. این، بدان معناست که خدمه جدید باید آماده شود. این کاری است که هفته‌ها و حتی ماه‌ها طول می‌کشد. تانک تی-۳۴ به دلیل سادگی خوب بود. دیگر چنین تانکی وجود ندارد. سامانه دوش‌پرتاب ضدتانک جاولین (نیزه- ساخت امریکا) هم از سلاح ضد تانک ۷.۱۲ میلی‌متری پیچیده‌تر است. تحویل آن‌ها نیز بشدت مشکل است. رساندن آن‌ها از لووف به کراماتورسک به دلیل دوری راه، طول می‌کشد. حمل آن‌ها با تریلر یا قطار ممکن است با راکت جنگنده‌های روسیه مواجه شود.

البته، همه این‌ها طرف پیدای قضیه است. طرف نامرئی اقتصادی نیز وجود دارد. چرا امریکا با آگاهی کامل از اثربخشی (یا بی‌تأثیری) واقعی این «محصولات» کهنه، ارسال سلاح‌های قدیمی از اروپا به اوکراین را تشویق می‌کند؟ برای این که کشورهائی را که از فن‌آوری‌های قدیمی شوروی آزاد می‌شوند، مجبور خواهد کرد که تسلیحات جدید امریکائی بخرند. سال‌هاست که روسای جمهور ایالات متحده امریکا به کشورهای اروپائی فشار می‌آورند تا ۲ درصد از تولید ناخالص داخلی خود را صرف تسلیحات (بخوانید: خرید از امریکا) بکنند. اروپا ناامیدانه مقاومت می‌کند. فقط ۵ کشور از ۳۰ کشور عضو ناتو به این رقم رسیدند. بقیه به دنبال بهانه برای خریدن اسباب‌بازی‌های گران‌قیمت امریکائی می‌گردند.

حالا یک مسأله دیگر. دشمن پشت در است، انبارهای اسلحه خالی هستند، باید جیب‌ها را خالی کنند. و آیا این همان چیزی نیست که اروپا را به بحران اقتصادی شدید گرفتار نموده و آن را به شرکت در تحریم‌ها علیه روسیه مجبور کرده است؟ چیزی نمی‌دانیم! محافظت در مقابل خرس روسی قربانی می‌طلبد. بلی، می‌توان به جای یک بار در هفته، یک بار در ماه حمام کرد. از قضا تابستان در پیش است، می‌توان به جای آب گرم، با آب سرد هم حمام کرد. مهم نیست تن شما کثیف باشد، پاکی روح مهم است. هر سنت ذخیره شده صرف خرید سلاح‌های پیشرفته امریکائی می‌شود. خلاصه، حفظ این وضعیت برای مجتمع‌های صنایع نظامی امریکا یک وضعیت برد-برد است. بی‌جا نبود که با شروع درگیری‌ها، ارزش سهام مجتمع‌های صنایع نظامی امریکا بلافاصله ۳۰ درصد افزایش یافت.

البته، ما در مورد سلاح‌های قدیمی صحبت کردیم. اما جدیدترین دستگاه‌های راکتی ضد هوائی و ضد تانک قابل حمل نیز به اوکراین تحویل می‌گردد. در اینجا آمیزه‌های پیچیده‌تر و نامشخص‌تری وجود دارد. در برابر کارشناسان و سیاستمدارانی که تحت تأثیر مزخرفات ضد روسی عقل خود را کاملاً از دست نداده‌اند، سوالاتی مطرح می‌شود: جدیدترین دستگاه‌های راکتی ضد هوائی و ضد تانک دوش‌پرتاب به محض عبور از مرز اوکراین به چه سرنوشتی دچار می‌شوند؟ پنتاگون در کمال خرسندی و با چشم آبی به این سؤال پاسخ می‌دهد: «ما نمی‌دانیم!»

پس، اینطور؟ در حالی که در گزارش‌های ارتش امریکا تعداد نیروهای روسیه در اوکراین، تعداد راکت‌های شلیک شده به اهداف خاص، میزان مهمات و جزئیات دیگر با دقت ریاضی نشان داده می‌شود، اما پنتاگون ظاهراً نمی‌داند که سرنوشت کمک‌های نظامی خود به دست‌نشانده‌اش چگونه رقم می‌خورد. گویا ما هیچ سربازی در خاک اوکراین نداریم و نمی‌توانیم مسیر پرتابه‌های ساخت امریکا را ردیابی کنیم.

خیلی راحت، در مرز پولند و اوکراین، یک سیاه چاله جادویی پدید آمده، که در آن، هزاران تن تجهیزات نظامی به ارزش میلیاردها دالر ناپدید می‌شود. اوه، بلی! مثل همیشه روس‌های لعنتی مقصرند. برای این که آن‌ها مرتباً انبارهای «هدایای تازه غرب» را تخریب می‌کنند. همین که آوردند، راکت کالیبر سر می‌رسد و پارت (صدای انفجار)! بسیار تأسف، که دیگر سلاحی وجود ندارد!

ممکن است اصلاً سلاحی در آنجا وجود نداشته است؟ یا احتمال دارد بخشی از این سلاح‌ها قبل از حمله راکتی از آنجا خارج شده باشد؟ منظور از این چیست؟ و علاوه بر این، دزدی خارج از حد حاکمت کنونی کنیف بخوبی روشن است. حامیان غربی آن سال‌هاست که با عصبانیت مذبحخانه به تلاش‌های ناموفق به مدیریت فساد در اوکراین دست می‌زنند که به نوعی با معیارهای غربی مطابق است و این هم از دامنه بی‌سابقه کمک‌های نظامی حکایت می‌کند. اگر امریکائی‌ها از سال ۲۰۱۴ تا ۲۰۲۲ به ارزش ۴.۲ میلیارد دالر کمک نظامی به رژیم کنیف ارائه کردند، از فبروری سال جاری به یکباره، ۱ میلیارد و ۳۵۰ میلیون دالر برای حمایت از باندری‌ها کمک کردند. باز هم اعلام کرده‌اند، که به ارزش ۸۰۰ میلیارد دیگر سلاح ارسال خواهند کرد. یک بسته «کمک» دیگر به مبلغ ۳.۵ میلیارد دالر نیز در دست تهیه است. قابل تصور نیست، که این محموله‌های تسلیحاتی عظیم از ایالات متحده از توجه مقامات فاسد دارای حق امتیاز در تمام سطوح دولتی در کنیف و غرب اوکراین دور مانده باشد. این امر به ویژه در مورد دستگاه راکتی ضد هوایی و ضد تانک دوش‌پرتاب و قابل حمل در صندوق عقب هر خودرو صادق است. این کالای ایده‌آل مانند تانک‌های بزرگ یا توپ‌های هویتزر نیست که حتی از ماهواره‌ها نیز قابل مشاهده هستند. متقاضیان این «کالا» به حد کافی زیادند. هر گروه تروریستی علاقه مند است به چنین سلاح‌هایی دست یابد و البته، کشورهای بسیاری نیز از خرید دستگاه‌های ارزان قیمت که ممکن است امریکا و اتحادیه اروپا به دلایل مختلف اصلاً به آن‌ها ن فروشند، بدشان نمی‌آید.

بنابراین، «دزدی» تسلیحات امریکائی در اوکراین تقریباً اجتناب‌ناپذیر است. تنها مسأله میزان آن است. فکر می‌کنم که ۲۰-۳۰٪، رقم حداقلی است از آنچه به سرقت رفته و فروخته می‌شود. اما در اینجا یک سؤال جالب جدید مطرح می‌شود. آیا واقعاً امریکائی‌ها از سرنوشت بعدی سلاح‌های تحویلی خود به اوکراین اطلاع ندارند؟ تصور می‌کنم مخاطب این صحبت که اگر ارتش امریکا جای پائی در اوکراین نداشته باشد، پس نظارتی ندارد، افراد کاملاً ساده لوح هستند. در واقع، ایالات متحده امریکا شبکه گسترده‌ای از عوامل در تمام سطوح قدرت در اوکراین دارد که به امریکائی‌ها اجازه می‌دهد تا از همه چیز اطلاع داشته باشند. می‌توانیم با خیال راحت فرض کنیم که چنین پاته بزرگی از توجه آن‌ها دور نمی‌ماند. علاوه بر این، به احتمال زیاد، این امریکائی‌ها هستند که این «دزدی‌ها» را مدیریت می‌کنند.

پر واضح است، که سازمان «سیا» و دیگر سازمان‌های اطلاعاتی امریکا مدت‌هاست که نظارت شدیدی بر بازارهای غیرقانونی اسلحه و مواد مخدر اعمال می‌کنند و هزینه عملیات مخفیانه خود را طبق معمول از طریق قاچاق تأمین می‌نمایند. در طول جنگ ویتنام، این سازمان سیا بود که طریقه تولید و بازاریابی تریاک را از مثلث طلایی معروف ایجاد کرد (The Golden Triangle - منطقه جغرافیائی واقع در منطقه کوهستانی تایلند، میانمار و لائوس. مترجم). در طول جنگ داخلی در کلمبیا، سازمان‌های اطلاعاتی ایالات متحده حفاظت حمل کوکائین از آنجا به امریکا را بر عهده داشتند. در زمان اشغال افغانستان، امریکائی‌ها تمام دنیا را به هروئین بستند. به طوری که تولید آن در این کشور به بیش از ۷۰ درصد حجم جهانی رسید.

در اوکراین، «مواد مخدر» کشت نمی‌کنند. به استثنای شاهدانه که در اروپا ماده مخدر محسوب نمی‌شود. اما بازار تسلیحات به طور ناگهانی با ابعاد باورنکردنی گسترش یافت. آیا یانکی‌های مبتکر می‌توانند از این تجارت فوق‌العاده سودآور چشمپوشی کنند؟ امروز افراد مسوول در ایالات متحده از خود می‌پرسند: آیا این سلاح‌ها به دست گروه‌های

تروریستی خواهد افتاد؟ اما می‌توانیم سؤالات متفاوتی طرح کنیم: آیا رئیس‌جمهور ایالات متحده آمریکا به سرنوشت واقعی سلاح‌هایی که سخاوتمندانه به اوکراین می‌فرستد، علاقه‌مند است؟ و یا چون سهم خود را از این تجارت برمی‌دارد، سکوت می‌کند؟ در هر صورت، معاملات مرموز پسر بایدن در اوکراین در دوره‌ای که خود بایدن عهده‌دار معاونت ریاست جمهوری ایالات متحده بود، کنگره آمریکا را بر آن داشت تا بر این اساس تحقیق کند. اکنون امکانات آقای بایدن بسیار بیشتر است و ظاهراً اشتهايش نیز...

۲۲ اردیبهشت- ثور ۱۴۰۱

منبع:

<https://www.sovross.ru/articles/2263/56945>